

Barbara Samson (vert. Rita Buenting): 'Ik kende hem al twee dagen.' Ze is 17 en besmet met het aidsvirus. Uitgeverij De Kern, Baarn 1994. ISBN 9032505343
vert. van 'On n'est pas sérieux quand on a dix-sept ans.' Fixot Paris 1994.
(Aids/HIV/1).

Over de schrijfster: Barbara Samson is 17 jaar in het boek, een jeugdige Française, bezig met opleiding en ontdekken van seksualiteit. Ze werkt als secretaresse en woont nog thuis.

Soort boek/ziekte/stijl: Het is een vlot geschreven ervaringsverhaal van Barbara die van haar eerste vriendje met wie ze ook naar bed gaat HIV krijgt.

Korte samenvatting: Barbara woont thuis, heeft anorexia, zit op het lyceum en maakt veel ruzie met familieleden. Vooral met haar moeder. Ze gaat naar een rustoord waar ze Anthony ontmoet die haar aantrekt. Anthony zit er om af te kicken. Ze vallen voor elkaar en gaan met elkaar naar bed. Na verloop van tijd Barbara merkt dat ze erg naïef is geweest, dat hij haar heeft belazerd. Maar het duurt nog vrij lang voordat ze los van hem is. Hij blijkt nog meer vriendinnetjes te hebben, gaat steeds weer op zoek naar dope, komt in aanraking met justitie, kortom leeft het leven van een echte junk en kan haar geld ook goed gebruiken. Hij schreef Barbara verzen die overgeschreven bleken te zijn en oorspronkelijk geschreven door Jimmy Hendricks. Barbara blijft met HIV achter. Ze voelt zich nu wel enorm gesteund door haar familie.

Wat viel op: Zo'n verhaal blijft indruk maken, omdat het een jong iemand toch maar weer overkomt. De eerste keer een vriend, jeugdig onbezonnen vrijen zonder condoom en ze houdt er HIV aan over. Een gevoelig meisje dat onderzoekt en aan de verkeerde kant belandt wordt stevig gestraft. Indrukwekkend.

Citaten: pag. 62: '...Seropositief, aids, waren grofweg hetzelfde voor mij... Ik had horen spreken over hemofiliepatiënten, over homoseksuelen. Niet over verslaafden. Daar was ik niet alert op. Ik zal besmet worden. Het is zeker dat ik het al ben. Maar dat doet niet de meeste pijn. Het ergste is dat hij niets heeft gezegd.'
Pag. 132: 'Houd op, Soline! Dat mag je niet doen!' 'Waarom niet?' 'Je weet toch dat ik seropositief ben; je mag geen restjes van mij opeten, je weet maar nooit.' Houd toch op met die kolder, Barbara. Je hebt geen aids, je jaagt ons daar niet mee de stuipen op het lijf, ik eet je koek op, ik loop geen enkel gevaar.'

Recensie: Omdat de situatie thuis onhoudbaar is, wordt een 17-jarige anorexia patiënte ondergebracht in een rustoord. Binnen twee dagen begint ze een relatie met een drugsgebruiker; 4 maanden later weet ze dat ze seropositief is. Via een arts wordt ze betrokken bij voorlichting over aids. De erkenning en waardering die ze hierdoor krijgt geven haar leven een positieve wending. De auteur van dit autobiografische verhaal is volstrekt oprecht. Haar boek past in de trieste reeks egodocumenten van meisjes met zelfvernietigend gedrag, die begon met "Go ask Alice". Op de omslag een foto van een omhelzing; behalve de titel ook de tekst: "Ze is 17 en besmet met het aidsvirus ". Normale druk. (Biblion recensie, Tonnie Haarsma.)